

Chương 5

“Chào mừng tới với kolasi,” Stryker nói dưới hơi thở bằng tiếng Atlantis, nghĩa là địa ngục, cùng lúc gã quan sát đám thủ lĩnh của đội quân Daimon đang chờ lệnh tấn công của gã.

Suốt mười một nghìn năm, gã đã dẫn dắt chúng với tư cách là con trai Thần Hủy diệt của Atlantis.

Được tuyển chọn bởi chính Nữ thần và được Stryker huấn luyện, lũ Daimon này đều là những sát thủ bậc nhất. Những anh em đồng tộc của chúng tôn gọi chúng là các chiến binh Spathi. Một cụm từ bị lũ người Apollite và Thợ săn đêm si nhục vì chúng không hiểu Spathi đích thực nghĩa là gì.

Thay vào đó, chúng gọi bừa tất cả các Daimon chúng gặp là Spathi. Nhưng như thế không đúng. Các Spathi thực sự hoàn toàn khác với Daimon.

Chúng không phải con cháu của Apollo. Chúng là kẻ thù của hắn, cũng như là kẻ thù của Thợ săn đêm và loài người. Các Spathi từ lâu đã chối bỏ gốc gác Hi Lạp hay Apollite còn sót lại của chúng.

Chúng là những chiến binh mang dòng máu Atlantis và chúng tự hào về điều đó.

Ngoài sự hiểu biết của đám Thợ săn và nhân loại, có hàng nghìn Spathi tồn tại. Hàng nghìn. Tất cả đều vượt xa tuổi lũ người trần mắt thịt đáng thương, lũ Apollite hay Thợ săn đêm. Trong khi các Daimon yếu đuối hơn phải sống chui nhủi trên cõi trần thì Spathi sử dụng laminas hay các hố sáng để di chuyển từ vương quốc ngầm tới trần thế.

Nhà của các Spathi tồn tại ở một không gian khác. Kalosis, nơi Nữ thần Hủy diệt bị giam lỏng và cũng là nơi ánh sáng chết người của Apollo không bao giờ chạm tới. Chúng là các chiến binh của Nữ thần.

Là con trai, con gái của Người.

Chỉ một vài Spathi mới triệu hồi được laminas - đó là món quà của Nữ thần Hủy diệt và người không ban tặng nó thường xuyên. Là con trai của Người, Stryker có thể đến và đi khi muốn, nhưng hắn lựa chọn ở lại cạnh mẹ mình.

Như hắn đã làm trong suốt mười một nghìn năm...

Suốt thời gian đó, chúng đã lên kế hoạch cho đêm nay. Sau khi cha của Stryker, thần Apollo, nguyên rủa họ và bỏ mặc cả Stryker cùng đàn con khác của thần chịu đựng cái chết khủng khiếp, Stryker đã theo mẹ.

Chính Apollymi đã chỉ đường dẫn lối cho hắn. Ngài dạy tất cả bọn chúng cách hút linh hồn nhân loại vào cơ thể để chúng có thể tồn tại dù cho cha chúng đã nguyện rửa chúng phải chết ở tuổi hai bảy.

“Các con là người kế vị của ta,” Nữ thần nói với hắn. “Chiến đấu bên cạnh ta và rồi cả thế giới sẽ lại thuộc về các vị thần Atlantis.”

Từ ngày hôm đó, chúng đã tuyển chọn kĩ lưỡng cho đội quân của mình. Ba mươi sáu vị tướng đang ngồi quanh gã trong phòng “dạ yến”. Đây là các chiến binh mạnh nhất của gã. Tất cả đang chờ tin của gián điệp về vị công chúa mất tích bấy lâu nay lại xuất hiện.

Nàng ta đã thoát được chúng lúc ban ngày. Nhưng khi mặt trời lặn, ả sẽ dễ bị phát hiện hơn.

Bất cứ lúc nào vào ban đêm chúng đều có thể tự do xông ra bên ngoài thế giới để kiếm tìm và xé xác ả ta.

Ý nghĩ quý giá ấy khiến Stryker tôn thờ.

Cánh cửa đại sảnh mở ra, đưa con trai duy nhất của gã, Urian, bước ra từ bóng tối. Vận toàn đồ đen giống cha chúng, Urian buộc mái tóc vàng dài bằng sợi dây da màu đen.

Con trai hắn đẹp hơn bất kì ai nhưng ngấm lại, cả giống nòi của hắn đều như vậy.

Đôi mắt xanh thẳm của Urian lóe lên khi bước tới với vẻ kiêu hãnh và dáng điệu uyển chuyển của một con thú săn mỗi nguy hiểm. Khi Stryker mới triệu hồi đưa con cả về đây hắn cảm giác không quen xưng hô cha con với một gã đàn ông mà bề ngoài tưởng như đồng vai phải lứa với mình nhưng bỏ qua chuyện đó, chúng thực sự là cha con.

Hơn hết, chúng còn là đồng minh của nhau.

Stryker sẽ tiêu diệt bất kì kẻ nào dám đe dọa con hắn.

“Có tin gì không?” Stryker cất tiếng hỏi.

“Chưa ạ. Gã Thợ săn thú nói đã để mất mùi hương của nàng ta nhưng gã sẽ sớm lần ra manh mối.”

Stryker gật đầu. Nhờ tên gián điệp này mà bọn chúng mới biết về trận chiến tối qua làm hi sinh smọt toán Daimon tại quán bar đó.

Thường thì những cuộc chiến như vậy chẳng có ý nghĩa gì với chúng nhưng tên Thợ săn thú báo lại lũ Daimon kia đã gọi nạn nhân là “công chúa.”

Stryker đã tìm nàng ta khắp hang cùng ngõ hẻm. Năm năm trước, tại Bỉ, bọn chúng đã suýt hạ được nàng nhưng gã vệ sĩ của nàng ta đã hi sinh thân mình để nàng ta chạy thoát.

Kể từ đó không ai thấy bóng dáng nàng ta đâu. Không một cuộc chạm trán giữa hai bên. Người thừa kế thế hệ này cũng tỏ ra xuất sắc như mẹ cô ta vậy.

Vậy là trò chơi bắt đầu.

Nhưng tối nay nó sẽ phải kết thúc. Với đội tuần tra Stryker tung ra khắp khu vực St. Paul, cùng sự trợ giúp của tên thợ săn thú, chắc chắn hắn sẽ tìm ra được nàng ta tối nay.

Hắn vỗ vai đứa con trai. “Ta muốn ít nhất hai mươi người của ta sẵn sàng chờ lệnh. Như thường ta sẽ không thể thoát được.”

“Con sẽ triệu tập Hội Illuminati.”

Stryker gật gù tán thưởng. Hội Illuminati gồm hắn, con trai hắn cùng ba mươi vệ sĩ khác của Nữ thần Hủy diệt. Từng kẻ trong số chúng đã đều cắt máu thề trung thành với mẹ hắn, với hi vọng Người thoát khỏi chốn từ đây và trở lại thống trị thế giới một lần nữa.

Khi ngày đó đến, chúng sẽ thành những ông hoàng con, chỉ tuân lệnh Nữ thần.

Ngày hôm nay chính là ngày đó.

Wulf không hiểu tại sao anh lại đến quán Inferno tối nay, chỉ là anh cảm giác cơn thôi thúc muốn anh làm điều đó.

Anh ngờ nguồn cơn chuyện này là do ham muốn tới điên rồ được ở gần cô gái luôn ám ảnh anh trong từng giấc mơ. Thậm chí tới giờ anh có thể hình dung ra nụ cười xinh đẹp ấy, cảm nhận cơ thể cô mời gọi anh.

Tuyệt vời hơn, nhấm nháp hương vị cô.

Ý nghĩ ấy tra tấn anh. Chúng mở ra những cảm xúc và nhu cầu anh đã bỏ quên qua nhiều thế kỉ không thèm nhìn lại.

Ai cần chứ? Nhưng anh vẫn muốn gặp cô hơn hết thảy.

Thật vô lý.

Cơ hội cô ở cùng một chỗ với anh đến nay gần như bằng không.

Nhưng anh vẫn đi. Anh không dừng được. Như thể anh không kiểm soát được bản thân nữa mà một thế lực vô hình nào đó đang làm vậy với anh.

Sau khi đỗ xe, anh đi dọc con phố yên tĩnh như nghĩa địa lặng thình trong đêm đông gió lạnh. Những cơn gió quất quanh anh, cắt vào phần da thịt để hở của anh.

Chính một đêm như thế này đã biến anh thành nô dịch của Artemis. Lúc đó anh cũng đang lên đường chinh phục. Chỉ có điều bản chất cuộc chinh phục ấy khác với bây giờ.

Hay là vẫn vậy nhỉ?

Người là một linh hồn lang bạt, tìm kiếm sự yên bình không tồn tại. Người sẽ lạc lối tới khi tìm được sự thật vĩnh cửu. Chúng ta không thể trốn tránh khỏi bản chất của mình. Hi vọng duy nhất là đối mặt với nó.

Tới giờ anh vẫn không hiểu lời nhà tiên tri già cổ nói với anh vào đêm anh đi tìm bà mong nhận được lời giải thích vì sao Morginne và Loki lại hoán đổi linh hồn ta anh.

Có lẽ chẳng có lời giải thích nào thực sự. Suy cho cùng anh sống trong một thế giới quái đản và mỗi phút trôi qua nó càng trở nên kì quái hơn.

Wulf bước vào quán Inferno. Từ trong ra ngoài quán sơn một màu đen tuyền, lỗ chỗ những hình ngọn lửa lập lòe sơn lên để trang trí, chúng lóe lên kì quái dưới ánh đèn sàn nhảy.

Chủ hộp đêm, Dante Pontis, gặp anh ở ngay cửa. Anh ta đứng đó cùng hai “người” khác đang đảm nhận nhiệm vụ canh gác và kiểm tra thẻ căn cước của khách ra vào. Trong tình dạng người, gã người báo Katagaria mặc đồ “ma cà rồng”, thật mỉa mai làm sao. Nhưng Dante vốn nghịch ngợm như vậy - nên hộp đêm mới có cái tên như thế.

Dante mặc quần da đen, đi ủng chuyên dụng cho dân chơi xe máy, trên ủng in hoa văn những ngọn lửa đỏ và cam. Anh ta mặc áo đen kiểu nhà thơ với cổ áo rộng để hở, có đăng-ten quấn quanh cổ và thả dây buộc cổ áo trong xuống trên ngực. Chiếc áo khoác da dài màu đen mang phong cách thời trang thế kỉ 19 nhưng Wulf biết đây là hàng nhái - một lợi thế của cuộc sống bất tử danh là anh rất am hiểu thời trang của từng thời kì.

Mái tóc đen dài của Dante xõa trong tên vai. “Wulf,” anh ta chào, nhe răng nanh - Wulf biết cũng là đồ giả.

Chỉ có trong hình dạng thú anh ta mới có bộ răng như thế.

Wulf nghiêng đầu nhìn. “Cái quái gì thế?”

Dante cười tươi hơn, khoe cả hàm răng. “Các cô gái thích thế. Tôi định bảo anh sắm một bộ nhưng chẳng phải anh trang bị đầy đủ rồi sao.”

Wulf cười phá lên. “Tôi không có ý chơi nổi đâu.”

“Đừng thế mà.”

Dù quan hệ giữa hai nhóm Thợ săn không quá hữu hảo nhưng Wulf rất thích tới đây, mặc dù đám Thợ săn thú không thực sự chào đón anh. Đây là một trong số ít nơi có người nhớ được tên anh. Anh cảm giác mình giống nhân vật Sam Malone trong phim Cheers, nhưng mỗi tội không có những người bạn như Norm hay Cliff chờ đợi anh trong quán. Phần nhiều toàn những kẻ giống Spike hay Switchblade hơn.

“Gã đàn ông” bên cạnh Dante nghiêng sang hỏi. “Anh ta là TSD hả?”

Dante nheo mắt. Anh túm lấy gã rồi đẩy về phía tay vệ sĩ còn lại. “Mang tên gián điệp Arcadia này ra phía sau xử lý đi.”

Một gã đàn ông xám ngoét. “Sao? Tôi không phải người Arcadia.”

“Chết tiệt,” Dante gầm lên. “Mày mới gặp Wulf cách đây hai tuần, nếu thực sự là dân Katagaria, mày phải nhớ được anh ta chứ. Chỉ có đám nhân báo mới không thể thôi.”

Wulf nhượng mày trước câu chửi nặng nề với bất kì một Katagaria nào. Từ “nhân” nghĩa là người. Đặt từ đó trước tên bất kì loài thú nào cũng là sỉ nhục lớn đối với người Katagaria bởi họ tự hào họ là thú mang hình dạng người chứ không phải chiều ngược lại.

Lý do duy nhất họ chịu để bị gọi là Thợ săn thú vì quả thật họ có đi săn và tiêu diệt đám người Arcadia - những kẻ vốn là người nhưng có thể hóa thú. Chưa kể đám giồng đực còn săn tìm các cô gái nhân loại để quan hệ tình dục. Có vẻ chuyện đó thú vị hơn khi họ ở hình người thay vì hình thú, và giống đực loài này có nhu cầu rất mãnh liệt trong chuyện đó.

Không may cho Wulf, đám Thợ săn thú cái nhớ được anh lại chẳng bao giờ tìm kiếm bạn tình bên ngoài chủng tộc của họ. Không như đàn ông, giống cái loài này quan hệ với hi vọng tìm chồng. Còn cánh đàn ông chỉ đơn thuần đeo đuổi theo khoái lạc.

“Anh định làm gì hấn?” Wulf hỏi khi gã vệ sĩ của Dante lôi tên Arcadia đi khỏi.

“Có vấn đề gì sao, Thọ Săn đêm? Tôi không can thiệp chuyện của anh thì cũng đừng nhúng mũi vào chuyện của tôi.”

Wulf tính toán xem nên làm gì, nhưng ngẫm lại nếu gã kia đúng là gián điệp của hội Arcadia thì chắc chắn hẳn có thể tự giải quyết được chuyện của mình và chẳng đời nào chịu nhận giúp đỡ, nhất là từ một Thọ săn đêm. Đám người thú rất độc lập và ghét bất kì ai hay chuyện gì xen vào công việc của họ.

Thế nên Wulf đổi chủ đề. “Có xuất hiện tên Daimon nào không?” anh hỏi Dante.

Dante lắc đầu. “Nhưng Corbin đang ở trong đây. Cô ấy tới từ một tiếng trước. Than phiền bọn chúng tới muộn. Chắc là ngoài đường trời rét quá.”

Wulf gật đầu khi nghe nhắc tới nữ Thọ săn đêm được chỉ định bảo vệ khu vực này. Thế thì anh không nên ở lại lâu trừ khi Corbin định rời đi.

Bước vào trong, anh tới tìm Corbin để chào hỏi.

Đêm nay sân khấu không biểu diễn. Thay vào đó, một gã DJ bật thứ nhạc ồn ã, động cả vào tai người nghe. Anh nhớ Chris, gọi là Goth Metal.

Hộp đêm tối đen với những ánh đèn chớp lóe từ sàn nhảy. Tia sáng làm đôi mắt Thọ săn của anh khó chịu, đây cũng là động thái của Dante hầu ngăn cản Thọ săn đêm can thiệp tối thiểu vào công việc của quán. Wulf lôi kính râm ra đeo, như thế cũng giảm được phần nào cơn đau của anh.

Mọi người đang nhảy hăng say, không quan tâm đến chuyện xảy ra xung quanh.

“Xin chào.”

Anh nhảy dựng lên trước âm thanh của Corbin vang lên bên tai. Cô sở hữu năng lực bẻ cong thời gian và dịch chuyển tức thời nên thường lấy đó để trêu đùa mọi người.

Anh quay lại và bắt gặp một cô gái tóc đỏ cực kì quyến rũ đằng sau anh. Cao ráo, mảnh mai và bất tử, Corbin từng là nữ hoàng Hi Lạp khi còn sống. Ngay cả giờ cô vẫn có phong thái hoàng gia sang trọng khiến bất kì kẻ nào cũng cảm thấy họ nên rửa tay trước khi chạm vào cô.

Cô chết trong lúc cố gắng cứu lấy đất nước mình khỏi cuộc xâm chiếm của một bộ tộc man rợ nào đó - những người chắc chắn chính là tổ tiên của anh.

“Chào cô, Binny,” anh đáp, gọi cô bằng tên thân mật chỉ ít người được phép dùng.

Cô đặt một tay lên vai anh. “Anh ổn chứ? Trông anh có vẻ mệt.”

“Tôi ổn.”

“Tôi không biết đâu. Có lẽ tôi nên cử Sara sang thế chỗ Chris ít ngày để cô ấy chăm sóc anh.”

Anh phủ tay lên tay cô, cảm thấy ấm lòng bởi sự quan tâm.

Sara Addams là hộ vệ của Corbin. “Đúng là tôi đang cần một Hộ vệ không nhớ nổi vì sao cô ta cần phục vụ tôi đây.”

“À phải rồi,” Corbin nói, chun mũi lại. “Tôi quên mất chuyện đó đấy.”

“Đừng lo. Không phải do Chris đâu. Chỉ là gần đây tôi ngủ không yên giấc.”

“Tôi rất tiếc.”

Wulf nhận ra một vài Thợ săn thú đang nhìn chằm chằm về phía họ. “Hình như chúng ta làm họ lo lắng thì phải.”

Cô cười phá lên và nhìn quanh hộp đêm. “Có thể. Nhưng tôi cược tiền họ cảm nhận được điều giống tôi.”

“Điều gì?”

“Tôi nay sẽ có chuyện xảy ra. Vì thế tôi mới tới đây. Anh không cảm nhận được sao?”

“Tôi không có khả năng ấy.”

“Thế thì anh nên mừng, chẳng có gì hay cả đâu.” Corbin bước lùi lại khỏi anh. “Vì anh ở đây rồi nên tôi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành đây. Để hộp đêm lại cho anh nhé. Tôi không muốn bị hút cạn năng lượng đâu.”

“Gặp cô sau nhé.”

Cô gật đầu và biến mất trong tích tắc. Anh mong không ai thấy cảnh đó.

Wulf bước qua đám đông, cảm thấy kì quái và lạc lõng. Anh không rõ lí do nào đưa anh tới đây. Thật ngu ngốc.

Có lẽ anh cũng nên đi thôi.

Khi vừa quay người lại, anh sững người...

Khi Cassandra đến Inferno tối nay, cô cảm thấy rất kì quái. Tâm trí cô cứ trở lại đêm trước liên tục. Ngay cả Kat cũng nhận thấy tâm trạng bồn chồn của cô.

Hai giọng nói tranh cãi vang lên trong đầu cô. Một bảo cô rời đây ngay lập tức, còn một bảo cô ở lại.

Cô bắt đầu lo ngại, không chừng mình mắc chứng tâm thần phân liệt.

Michelle và Tom tới gần họ. “Tớ xin lỗi hai người nhiều lắm nhưng Tom và tớ muốn tìm một nơi yên tĩnh để trò chuyện, vậy có được không?”

Cassandra mỉm cười với cả hai. “Được chứ. Chúc hai người vui vẻ nhé.”

Ngay khi họ rời đi, cô nhìn sang Kat “Chúng ta không cần ở lại đây nữa nhỉ?”

“Cậu chắc cậu muốn rời đi chứ?”

“Tớ nghĩ vậy.”

Cassandra đứng dậy và cầm theo ví. Cô mặc áo khoác, không chú ý đến xung quanh tới khi va phải một người đang đứng yên như bức tường chắn.

“Tôi xin...” Lời nói còn dang dở, đúng lúc cô ngược lên đúng mùi phân và nhìn thấy khuôn mặt vẫn đeo bám cô trong mỗi giấc mơ.

Là anh ấy!

Cô thuộc lòng từng đường nét cơ thể rắn rỏi, vạm vỡ ấy.

“Wulf?”

Wulf bàng hoàng, không tài nào hiểu được khi nghe tên anh thốt ra từ môi cô. “Em biết tôi?”

Rặng mây hồng lan trên gương mặt cô, đúng lúc anh hiểu ra...

Tất cả không phải là mơ.

Cô định rời khỏi anh.

“Cassandra, đợi đã.”

Cassandra ngậy người khi nghe tên cô thốt ra từ môi anh.

Anh biết tên cô...

Chạy đi! Giống như cô nghe thấy tiếng mẹ vang lên trong đầu nhưng mệnh lệnh bị át đi bởi một phần trong cô không muốn nghe theo.

Anh vói tay về phía cô.

Cassandra không thở nổi, cô nhìn bàn tay chăm chú, muốn anh chạm tới cô. Thật sự.

Trước khi kịp ngăn mình lại, cô vươn tay ra với anh.

Ngay lúc cô chuẩn bị chạm vào anh, một thân ảnh lóe lên sau vai anh.

Cô nhìn qua vai anh và thấy một hình ảnh kì lạ như gương xuất hiện trên sàn nhảy. Từ trong làn khói bước ra một gã đàn ông như hiện thân của quỷ dữ.

Gã cao chừng hai mét, ăn vận toàn đồ đen, mái tóc ngắn đen như gỗ mun bao lấy khuôn mặt hoàn hảo. Gã đẹp trai như Wulf vậy. Cũng giống anh, gã đeo kính râm đen kịt. Màu sắc duy nhất trên người gã là hình ảnh mặt trời vàng chói với một con rồng đen in ở mặt trước áo khoác của dân lái mô-tô.

Dù có mái tóc màu đen, tên này là một Daimon. Cô biết chắc chắn bằng mọi bản năng của một Apollite. Hơn thế, đi theo hắn là một toán Daimon khác. Tất cả đều tóc vàng và mặc đồ đen.

Chúng tỏa ra vẻ quyền rũ và cường tráng phi thường. Hơn hết thấy, chúng có độ chính xác đến chết người.

Chúng không tới để săn mồi. Chúng tới để giết chóc.

Cô bước lùi lại với nỗi bàng hoàng.

Wulf quay lại nhìn thấy điều dọa Cassandra sợ hãi. Anh cảm thấy quai hàm cứng lại khi anh trông lũ Daimon thoát ra từ hố sáng ở chính giữa hộp đêm.

Dante chạy về phía chúng cùng lúc biến thân. Nhưng trước khi anh ta tới đích, tên Daimon tóc đen đã phóng tia sét trúng người anh.

Anh chàng Katagaria rơi phịch xuống đất với tiếng tru tréo. Anh ta chuyển hết từ người sang thú rồi từ thú về người.

Quán bar hỗn loạn.

“Điều khiển tâm trí người thường.” Anh chàng DJ hét vào điện đàm, cảnh báo các Katagaria khác đang có mặt ở đó cần phải tập hợp đám người trần lại để tái tạo hoặc xóa bỏ kí ức của họ về chuyện xảy ra đêm nay, như họ vẫn làm thế mỗi lần có chuyện “kì lạ” xảy ra trong quán.

Quan trọng nhất là phải bảo vệ con người.

Lũ Daimon tản ra xung quanh hộp đêm và tấn công bất kì người Katagaria nào lại gần.

Wulf chạy nhanh về phía đám đông trong tư thế tấn công.

Anh bắt được một gã Daimon tóc vàng buộc thành đuôi ngựa và lẳng hấn xoay một vòng. Hấn nhảy ra xa khỏi tầm với của anh. “Đây không phải cuộc chiến của người, Thợ săn đêm.”

Wulf lôi hai con dao lưỡi dài ra khỏi ủng. “Tao nghĩ là có đấy.”

Anh tấn công nhưng kì lạ là tên Daimon di chuyển nhanh như tia chớp. Mọi cú đánh của anh đều bị vô hiệu hóa hoặc đánh trả lại.

Chết tiệt. Anh chưa từng gặp tên nào di chuyển như thế.

“Mày là cái thứ gì vậy?” Wulf hỏi.

Tên Daimon cười to. “Bọn tao là các chiến binh Spathi. Chúng tao mới là loài nguy hiểm nhất trong bóng đêm. Còn bọn mày...” Hấn quét tia nhìn ngạo mạn khắp người Wulf.

“Chỉ là bọn bắt chước thôi.”

Hấn tóm được cổ anh và ném anh dúi xuống sàn. Wulf va đập khá mạnh. Hơi thở rời khỏi cơ thể anh trong giây lát khi anh ném hai con dao khỏi tầm tay.

Tên Daimon nhảy lên người anh, lắc lư anh như thể anh là con búp bê vô dụng.

Wulf đập hấn nhưng không dễ. Khắp phòng là cảnh Thợ săn thú chiến đấu với Daimon.

Lo lắng cho Cassandra, anh tìm cô thì thấy cô đang trốn với một cô gái tóc vàng khác ở góc đằng xa.

Anh phải đưa cô ra khỏi đây.

Tên Daimon đang đấu với anh nhìn về nơi ánh mắt Wulf liếc sang. “Cha ơi,” hấn gọi to. “Người thừa kế kia.” Hấn chỉ thẳng vào Cassandra.

Wulf lợi dụng lúc hấn xao nhãng để tấn công.

Như một đội quân chinh tề, cả lũ Spathi rời bỏ vị trí chiến đấu hiện tại tới chỗ Cassandra và cô gái kia đang ẩn náu.

Chúng từ không trung rơi xuống và xếp thành một đội hình hoàn chỉnh.

Wulf chạy về phía họ nhưng trước khi anh tới kịp, hai cô gái đã chui ra khỏi nơi ẩn nấp.

Tên thủ lĩnh Daimon sững lại ngay tức khắc.

Cô gái tóc vàng dang hai tay như thể muốn che chắn cho Cassandra. Bỗng nhiên, một làn gió không rõ nguồn gốc quét qua hộp đêm.

Cả đám Daimon đông cứng.

Một cửa thông khác lập tức mở ra trên sàn nhảy.

“Cửa đây rồi,” tên Daimon đánh nhau với Wulf ban nãy cất tiếng hăn học. Hăn quay lại lờ mắt với cô gái tóc vàng.

Khuôn mặt đám Spathi căm phẫn, chúng tách khỏi đội hình và lần lượt bước qua cánh cửa.

Trừ tên thủ lĩnh.

Tia nhìn hăn vẫn không dao động, bắn về phía cô gái tóc vàng. “Chuyện chưa xong đâu,” hăn gầm lên.

Cô không nhúc nhích hay cử động. Như thể cô ta được tạc ra từ đá vậy. Hoặc đã bất tỉnh nhân sự.

Tên thủ lĩnh Daimon quay người rời đi chậm rãi. Cánh cửa biến mất ngay khi hăn bước qua đó.

“Kat?” Cassandra hỏi ngay khi nhồm dậy.

Cô gái loạng choạng lùi ra sau. “Chúa ơi, tớ tưởng tớ chết rồi chứ,” Kat tỏ hồn hển, toàn thân run lên. “Cậu thấy chúng chứ?”

Cassandra gật đầu khi Wulf đến gần.

“Chúng là ai?” Kat hỏi.

“Daimon Spathi,” Cassandra thở hắt ra. Cô nhìn bạn mình chăm chặp vẻ không tin nổi. “Cậu đã làm gì bọn chúng?”

“Chẳng làm gì cả,” Kat đáp lại, khuôn mặt đầy vẻ vô tội. “Tớ đứng đó thôi. Cậu cũng thấy mà. Sao chúng lại bỏ đi nhỉ?”

Wulf nhìn Kat nghi ngờ. Chúng không thể bỏ đi mà không có lí do. Chúng đang thẳng thế cơ mà.

Lần đầu tiên trong đời, anh thực sự nghi ngờ khả năng đánh bại Daimon của mình.

Corbin xuất hiện bên cạnh họ. “Anh có hạ được tên nào không?”

Wulf lắc đầu, tự hỏi cô quay lại lúc nào. Anh không nhận ra năng lượng có bi rút bớt đi không nhưng nhìn cái cách bọn Spathi vẫn anh như lúc này, chắc là vì cô rồi.

Corbin xoa bả vai như thể bị thương trong lúc chiến đấu.

“Tôi cũng thế.”

Hiệu quả của câu nói khiến cả hai bối rối.

Cả hai quay sang Cassandra.

“Chúng đuổi theo em à?” Wulf hỏi.

Cassandra tỏ vẻ cực kì khó chịu.

“Cô đi xem hội Dante thế nào đi,” Wulf nói với Corbin.

“Tôi sẽ lo ở đây.”

Corbin rời đi còn Wulf quay sang phía hai cô gái. “Làm sao em nhớ được tôi?”

Nhưng câu trả lời không phải đã rõ ràng rồi sao. “Em là một Apollite phải không?” Chắc chắn cô không phải là Thọ săn thú rồi. Mùi của họ không lẫn đi đâu được.

Cassandra cúi mắt xuống sàn nhà, cô thì thào, “Một nửa.”

Anh chửi thề. Thảo nào. “Vậy em chính là cô công chúa Apollite mà chúng phải giết cho bằng được hầu xóa bỏ lời nguyền phải không?”

“Vâng.”

“Thế nên cô mới quấy rối giấc mơ của tôi đúng không? Cô tưởng tôi sẽ bảo vệ cô chắc?”

Bị xúc phạm, cô lừ mắt nhìn anh phẫn nộ. “Em chẳng làm gì anh cả. Chính anh tìm đến với em.”

Anh xoay người bỏ đi.

Cassandra cảm giác cơn giằng xé giữa ước muốn tát anh và khóc to lên.

Thay vào đó, cô chạy theo giữ anh lại. “Nói để anh biết, tôi không cần anh hay bất kì ai bảo vệ cả. Điều cuối cùng tôi làm là cầu xin tên quỷ Satan của

giống loài mình giúp đỡ. Anh chẳng là gì ngoài một tên giết người và cũng có tốt đẹp gì hơn lũ Daimon anh săn đuổi. Ít ra chúng vẫn còn có linh hồn.”

Khuôn mặt anh cứng lại, Wulf giăng tay khỏi bàn tay đang níu anh lại của cô và bỏ đi.

Cassandra muốn gào lên bởi sự thể lại hóa ra thế này. Nhưng rồi cô nhận ra một phần trong cô đã thích anh mất rồi. Trong mơ anh dịu dàng biết bao.

Tử tế.

Đến mức cô tưởng có thể hỏi anh về những chuyện liên quan đến bộ tộc của mình. Nhưng anh không phải là người mà cô mơ thấy. Người mà cô gặp ngoài đời thực là một kẻ lỗ mãng. Khùng bố!

Cô nhìn quanh quát qua các dãy bàn bị lật ngửa trong hộp đêm, người Katagaria đang cố dọn dẹp đồng lộn xộn.

Đúng là một cơn ác mộng.

“Thôi nào,” Kat lên tiếng. “Ta phải về trước khi lũ Daimon quay lại.”

Phải, cô muốn về nhà. Cô muốn quên hết chuyện tối nay và nếu Wulf lại tới trong giấc mơ...

Nếu anh ta tưởng lũ Spathi là ghê gớm thì anh ta nhầm rồi.

Stryker bỏ lại đám cận vệ trong sảnh để đi gặp Apollymi. Chỉ có mình hắn mới được phép diện kiến Người.

Ngôi đền của Nữ thần là tòa nhà tráng lệ nhất Kalosis. Những tảng đá cẩm thạch đen sáng bóng lên kể cả nơi tắm tối mờ ảo này. Bên trong, ngôi đền được đôi ceredon hung dữ canh gác - đó là sinh vật đầu chó thân rồng và đuôi bọ cạp. Chúng gầm gừ với hắn nhưng vẫn lùi ra sau. Chúng biết Stryker là một trong bốn người được phép tới gần Nữ thần.

Gã thấy mẹ mình đang ngồi trong phòng khách với hai con quý Charonte lòng vòng bên ghế. Xedrix, vệ sĩ riêng của Người, đứng bên phải. Hắn có làn da màu xanh hải quân, mắt vàng sáng lóe. Cặp sừng đen mọc ra giữa đám tóc xanh dương và đôi cánh lại có màu đỏ thẫm như máu. Hắn đứng im đó với một tay để gần vai Nữ thần.

Tên quý còn lại thì thiếu trật tự hơn nhưng không hiểu sao Người lại thích Sabona hơn. Á ta có mái tóc xanh lá dài làm tôn lên nước da màu vàng. Đôi mắt cũng có màu tựa như mái tóc, còn cặp sừng và cánh lại màu cam sẫm trông hơi kì quái.

Hai con quý nhìn gã chăm chăm nhưng không kẻ nào di chuyển hay lên tiếng, còn mẹ hắn ngồi yên như đang suy nghĩ điều gì lung lắm.

Cửa sổ trong phòng để mở, nhìn ra khu vườn chỉ toàn hoa màu đen hầu tương niệm người anh đã chết của hắn. Đứa con ấy của Nữ thần đã qua đời từ nhiều thế kỉ trước nhưng tới giờ Người vẫn thương tiếc hắn.

Nhiều như Người mừng vui vì thấy Stryker còn sống.

Mái tóc dài màu vàng kim bao lấy cơ thể Người trong những lọn sóng hoàn hảo. Dù Người lớn tuổi hơn cả thời gian tồn tại, Apollymi vẫn giữ được khuôn mặt của một cô gái trẻ tầm hai lăm, hai sáu tuổi. Chiếc áo dài thướt tha màu đen tuyền hòa vào màu đen của chiếc ghế bành, khiến người ta khó nhận ra điểm ngăn cách.

Người vẫn ngồi bất động trong lúc nhìn chăm chăm ra bên ngoài, trên đùi ôm một chiếc gối sa-tanh đen. “Chúng đang cố phóng thích ta.”

Stryker dừng lại bởi câu nói. “Ai ạ?”

“Đám Hi Lạp ngu ngốc. Chúng nghĩ ta sẽ về phe với chúng để tỏ lòng biết ơn.” Người cười phá lên cay đắng.

Stryker mỉm cười gượng gạo trước suy nghĩ ấy. Mẹ hắn ghét cay ghét đắng các vị thần Hi Lạp. “Liệu bọn họ có thành công không?”

“Không đâu. Elekti sẽ ngăn cản chúng. Như hắn vẫn luôn làm vậy.” Người quay đầu sang nhìn hắn. Đôi mắt nhợt nhạt không màu sắc. Lông mi Người ánh lên lớp sương giá và làn da trong trẻo khiến Người trông mảnh mai, yếu đuối. Nhưng chẳng có điều gì yếu đuối nơi vị thần Hủy diệt này cả.

Bản thân Người cũng như các tên, hủy diệt. Người đẩy tất cả thành viên trong gia đình mình sang vương quốc của người chết nơi bọn họ sẽ không bao giờ quay lại được.

Sức mạnh của Người là vô song, và chỉ vì bị phản bội mà Người mới bị giam cầm ở đây, tại Kalosis này, nơi Người có thể nhìn ra thế giới người trần nhưng không được xuất hiện hay tham gia vào đó. Stryker và các Daimon khác còn có thể sử dụng cửa thông để đi ra đi vào giữa hai vương quốc nhưng Người không thể.

Chỉ cần chờ tới khi phong ấn Atlantis bị phá vỡ, nhưng Stryker không biết làm điều đó bằng cách nào. Apollymi chưa từng tiết lộ cho hắn.

“Tại sao con không giết người thừa kế?” Người hỏi.

“Tử thần đã mở cửa thông giữa các vương quốc.”

Mẹ hấn lại ngồi bất động như thể người không tồn tại. Sau vài giây Người cười phá lên. Âm thanh êm dịu vang lên như tiếng nhạc trong không khí.

“Được lắm, Artemis,” Người nói to lên. “Người đã học được cách rồi đấy nhỉ. Nhưng không cứu được cả người lẫn thằng em đê tiện mà người cố bảo vệ đâu.” Người đứng dậy khỏi ghế, đặt chiếc gối xuống và đi tới chỗ Stryker. “Con có bị thương không, con trai ta?”

Hấn luôn cảm thấy ấm áp mỗi khi Người gọi hấn như thế. “Không ạ.”

Xedrix đi tới thì thâm vào tai Người.

“Không,” Người nói to. “Không cần động tới Tử thần. Nàng ta rất trung thành và ta sẽ không lợi dụng bản chất tốt bụng đó của nàng, không giống như vài nữ thần khác mà ta có thể kể tên. Nàng vô tội trong chuyện này và ta sẽ không phạt nàng vì điều đó.”

Nữ thần gõ gõ hai ngón tay lên cằm. “Câu hỏi đặt ra là, con khốn Artemis đó đang dự tính điều gì?”

Người nhắm mắt lại. “Katra,” Người thì thầm, gọi tên Tử thần.

Sau vài giây, Apollymi thở hắt ra khó chịu. “Nàng ta từ chối trả lời ta... Tốt thôi,” Người nói bằng thứ âm thanh Stryker biết có thể truyền ra khỏi vương quốc này tới nơi Katra. “Người cứ bảo vệ Artemis và người thừa kế của Apollo, nếu người phải làm thế. Nhưng hãy nhớ rằng người không thể ngăn được ta. Không ai có thể.”

Rồi Người quay sang với Stryker. “Chúng ta sẽ tách Katra ra khỏi người thừa kế.”

“Bằng cách nào ạ? Nếu Tử thần cứ mở cửa thông ra như thế thì bọn con không có cách nào. Mẹ cũng biết bọn con phải bước qua đó ngay khi nó mở ra.”

Nữ thần lại cười phá lên. “Đời là một ván cờ, Strykerius ạ, con vẫn chưa học được điều đó sao? Mỗi bước đi để bảo vệ đám tốt, con sẽ phải mở đường để quân hậu tấn công.”

“Ý mẹ là?”

“Tử thần không thể xuất hiện mọi nơi mọi lúc được. Nếu con không thể chạm tới người thừa kế, vậy thì hãy tấn công thứ khác mà Tử thần cũng quan tâm.”

Hấn mỉm cười khi nghe đến đó. “Con đang mong mẹ nói vậy.”